

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Fe pošti prejemana velja: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr.

V administraciji prejemana, velja: Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za en mesec 1 gl. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Maročnine in oznanila (inserte) prejema upravništvo in ekspedicijska v „Katol. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2. l., 17.

Izhaja vsak dan, izvenki nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 150.

V Ljubljani, v torek 4. julija 1893.

Letnik XXI.

Liberalci — slavitelji katoliškega škofa.

S Koroškega, dne 3. julija.

Mnogi imenujejo našo ljubo Avstrijo mnogokrat državo — nemogočnostij. No, da to res velja o Avstriji, velja še mnogo bolj o naši Koroški! Zlasti mi, ki smo že takrat, ko smo prvokrat zagledali luč svetá, imeli veliko smolo, — vsaj po trdnih mislih naših nemških klevetnikov, — da smo zagledali ovo luč kot Slovenci, zlasti mi moramo to neprenehoma skušati! Da te „izkušnje“ kmalu ne minejo, zato skrbé že mnogi mogočni faktorji!

Da smo res v deželi „nemogočnostij“, za to evo Vam dokaza iz najnovejšega časa!

Ko je zatisnil blagi vladika dr. Peter Funder nenadoma še v krepki dobi oči k večnemu počitku, kričali so nasprotniki po svojih listih na vse kriplje, rabili vsa sredstva, da bi le preprečili, da se ne imenuje kak Slovenec za knezoškofa krške škofije, katere je dobra tretjina slovenska! Da bi višji pastir i slovenskim svojim ovčicam govoril v materni besedi, da bi i njih umel, ali celó čutil zanje, — brr! kaj tacega zagrizeni liberaluhi na noben način ne morejo strpeti! Njih želja in volja je, da i cerkev služi obči germanizaciji slovenskega ljudstva, in s tem — basta! Kaj jim mar ljudstva, vernosti in pravnosti itd.! — Ko je bil imenovan za knezoškofa krškega mil. g. dr. Jožef Kahna, je bilo veselje v Izraelu! Nemški listi niso znali boljšega in nujnejšega, nego proglasiti novega višjega pastirja za privrženca svoje „liberalne“ stranke! Pa jukanje in veselje je trpelo le malo časa. Prišli so v Celovec jezuitje, začelo se je graditi novo dijaško semenišče — kaj tacega liberalci vendar niso mogli tiho in mirno prebaviti. Kmalu se je začela proti novemu mil. knezoškofu huda gonba; blatili so ga po liberalnih umazanih listih, udrihali po njem v javnih zastopih, za vsako mizo

v gostilni, kjer se je zbirala takozvana „inteligenca“, sukal se je govor o dr. Kahnu in jezuitih!

Dr. Kahna tedaj niso mogli dobiti na svojo stran. A koroški nemčurski liberalci se ti ne dá kar tako ugnati v kozji rog! Če ne gré z živim, pojde pa z — mrtvim, mislili so si in tako tudi storili. Kar na enkrat so jo „iztuhtali“, da je bil dr. Peter Funder pravcat — pristaš naših — liberalcev!! Čudno sicer, a — istina! Bore malo so se sicer zmenili zanj, dokler je pastiroval krško škofijo, a sedaj je bil na mah v ustih vseh liberalcev. Liberalni listi ga kar niso mogli dosti prehvaliti! Pač dvomljiva slava, zoper katero bi se bil pokojnik, da bi bil še med njimi, gotovo sam najodločneje branil! Kmalu je bil vsem napadom na mil. g. dr. Jožefa Kahna vedno isti refrén: „Funder, steh' auf und regiere!“

Ta komedija, kojoj so uprizorili zagrizeni nemški šovinisti, dosegla je svoj vrhunec uprav zadnje dni, ko so dné 29. jun. odkrili v Greifenburgu brezverski nemški liberalci spomenik cerkvenemu vladiki dr. Petru Fundru! Pa še reci kdo, da nismo v deželi — nemogočnostij!

Omenjeni trg je bil tem povodom bogato okinčan z zastavami, med katerimi so zavzemale odlično mesto zlasti frankfurtarice (!), ali kakor piše uradno naše klepetalo, alias „Celovčanka“, zastave v „den deutschen Idealfarben (!)“. Nemci se lahko ponašajo s tem, — daleč so prišli!! Kako so se ti listi vjedali pred kratkim nad slovenskimi trobojnicami na Mohorjevem domu v Celovec; da se pa povsod širijo frankfurtarice, to je bržkone — postavno!? — Slavnosti so se udeležili mnogi nemški prvaki, med njimi osobito „bauernbunarji!“ „Fr. St.“ se jeze tudi, da se razven jednega (!) duhovnika, koroška duhovščina ni udeležila slavnosti. Gospoda, torej že pričakuje in smatra za nekako samo ob sebi umevno, da se proticerkvenih demonstracij

udeleži i duhovščina, ter si tako sama bije v obraz. Pač čudni pojmi!

Slavnostni govor je govoril znani naš „prijatelj“ drž. posl. K. Ghon. Že to dosti označuje vse slavlje! Govor je bil skupina bobnečih — fraz, prav nič več! Znamenito je pa, da se v slavnostnem govoru na čast katoliškemu škofu, ne najde besedica „katoliški“. Govori se o mnogih njegovih krepostih, a najvažnejše se ne omeni niti z besedico, kako je namreč skrbel kot katoliški škof za čast božjo in izveličanje duš. O tem se ne érhne niti s érkó, dr. P. Funder jim je le „Mensch und deutscher (!) Staatsbürger“!!

Ghon je poudarjal zlasti „treu deutsche Gesinnung“ pokojnega vladike, slavil ga, malone za pravega prvoboritelja nemškega laži-liberalizma! Kaka krivica se mu s takimi insinucijami godi, kako se blati spomin blagega pokojnika. Omenjamo le, kolikokrat je pokojnik globoko obžaloval, da ni zmožen slovensčine, ker tako ne more povsem izvrševati svoje višje pastirske dolžnosti; kako je večkrat povzdignil svoj glas za slovenski pouk vsaj za krščanski nauk!

Govoril je tudi celovski podžupan Neuner, ki je med drugim besedičil, kako je vplivala dr. Fundrova beseda („begeistert von der hl. Sache“) na srce Celovčanov. Bogme! Celovčanom je bilo tudi dr. Fundrove besede malo mar, ker jim je sploh beseda božja deveta briga, naj si jo pripoveduje Peter ali Pavel! Saj so tudi cerkve malo ne prazne v petek kakor svetek, če jih ne obiskujejo Slovenci iz okolice! — Omenjal je isti govornik tudi, da stolno mesto sicer bivšemu vladiki še ni postavilo spomenika, a je za to obč. odbor imenoval neko ulico po njegovem imenu. Istotako jako dvomljiva slava, ker je tista ulica v najbolj razvitem delu mesta!

Tako se pri nas slavi spomin cerkvenih knezov!

LISTEK.

Pravda Burecky.

Humoreska. — Iz mažarščine prevel J. P.

To Vam je bila imenitna pravda! Bilo je dvestoosemindvajset tožiteljev in jeden toženec. Teh dvestoosemindvajset tožiteljev se je pulilo z jednim samim človekom, pa ga vendar niso mogli vgnati v kozji rog, zakaj toženec je bil velik, mogočen gospod: grof Korotnok. Tožitelji pa so bili sami priprosti plemiči, ki so izvajali svoje plemenito rojstvo ali naravnost ali pa postrani iz rodovine Burecky de Burkosfalva.

Substrat pravde je bila prav za prav lepa svotica, do dvestotisoč goldinarjev s pripadki; ako pa razdelimo to svoto na dvestoosemindvajset delov, postane terjatev vsakega posamnega tožitelja vendar le mala bagatela.

Rod Burecky se je pravdal za to že dolgo; izbral si je vselej koga izmej sebe, kateri je pobiral stroške od vsakega posamnika in nagrajal odvetnike.

Tekom pravde je seveda pomrla kopa odvetnikov, zakaj izbrali so si vselej kakega prav starega odvetnika, kateri je imel prav veliko ugleda in prav veliko prakse. In predno se pridobi veliko prakse in ugleda, — dotlej mine lepa doba življenja.

Pravda je tekla že kakih sto let, da je postala naposled z rodovino Burecky vred že smešna. Dovolj je bilo, da se je imenovala pravda Burecky, in ves svet se je smijal. Število tožiteljev je čimdalje bolj naraščalo in stroški so se čimdalje neraje plačevali.

V tem obupnem položaju je bila pravda, ko se je dobil grofu Korotnokemu po oblasti ravnopraven magnat, kateri je bil strasten nabiralec pravd. Pisal se je za barona Balácsyja. Mala, čokasta prikazen z neprimerno veliko glavo, nenavadno gostih obrvij in las, sčesanih v dva rožička, da se je zdelo, kakor bi hotel koga nabosti nácja.

In on je tudi marsikoga nabodel. Kakor smo rekli, bil je strasten pravdar. Njegovo velikansko imetje mu je dovoljevalo ta luksuz. Bilo mu je to, kakor partija taroka. Vesel je bil, če je pravdo dobil, in takisto vesel tudi, če jo je izgubil. On je tarokiral s pravdami.

Nekoč sta jih naštevata z odvetnikom in jih naštela ravno devetindevetdeset.

„Tristo vragov, še jedno moram pričeti, da jih bo sto.“

Gledal je na vse strani, vendar ni mogel dobiti nobenega povoda, nobenega nasprotnika. Nobene terjate, nobenega razžaljenja si ni mogel izmisliti, niti nobenega prekošenja meje. Nobenega povoda ni bilo.

„Kakor bi ves svet kisló mleko pil, tako požni in strahopetni so ljudje dandanes!“

„In to stoto pravdo moram vendar izbrskati“, govori sam sebi, „Če se sam ne zapletem v nobeno, pa si jo kupim, in če si jo kupim, kupim si tako, da se ji bo čudilo celo sodišče!“

Nekdo ga opozori na pravdo Burecky.

„Ha, pravda Burecky! To je imenitna pravda. Ta teče že sto let. Take zares ni v moji zbirki. Redkost! To si kupim, če se bo dalo.“

Takoj piše inspektorju rodovine Burecky, da je pripravljen kupiti pravdo, če je na prodaj.

Inspektor gosp. Danijel pl. Burecky, čestitljiv starec z veliko, sivo brado, odpiše mu z okorno zavitimi črkami, da je pravda po jako nizki ceni na prodaj.

Baron vpraša takoj še tisti dan po brzjavu: Koliko stane? Odgovor, kateri je prispel zvečer, se je glasil: Funt aktov jeden cesarski cekin.

Baron je zadovoljen in nekoliko tednov pozneje prevzame pravdo. Stehtajo jo. Ravno osem stotov pa dvaindvajset funtov. Burecky, inspektor, bi rad, da se stehtajo tudi izročilna pisma vseh dvestoosemindvajsetih soudeležencev: češ, saj spudajo ta pisma tudi k pravdi, zatorej treba tudi njih pezo plačati!

To je barona silno razjarilo in se je dal zaradi sedmih funtov — toliko je tehtalo 227 izročilnih

Borba vladinovec proti združeni opoziciji.

Iz Zagreba, 30. junija.

Da združitev obeh opozicijskih strank, namreč Starčevićev in neodvisne, ni po volji vladni stranki, je popolnoma razumljivo, kajti združena opozicija bi mogla s časom vendar le neprilichna postati današnjim vladnim mogotcem. Mi pravimo sčasoma, kajti vladna stranka je za zdaj še vedno tako jaka, da ni misliti še tako hitro na kakšno spremembo v naših političnih odnošajih. Današnji vladni sistem se je pri nas na Hrvatskem tako učvrstil, da ga bo težko nadvladati ter z opozicijskimi zameniti; saj je prva in glavna naloga vsega činovništva obrnjena le na to, da se današnje stanje vzdrži ter po mogočnosti še bolj pogrezne v nesrečno mažaronstvo.

Tudi so temu sistemu vsa sredstva na razpolaganje, dočim se je opoziciji boriti z nedostatnimi sredstvi in nejednako silo. Ni tedaj tudi nič čudnega, če vladni listi delovanje opozicije prezirajo ter omalovažujejo, vsaj po pisanju njihovem o vspehu opozicije more se to sklepati prav lahko. Vse, kar koli opozicija izvede, je mažaronskim listom smešno in brezvpešno proti sedanjemu sistemu. Hrvatskega prava seveda po njihovem mnenju ni drugega razven glasovite nagodbe od leta 1868, a ko se celó le-ta po Mažarih krši na vseh straneh, molče o tem Mažaroni ter pusté Mažarom uhajati skozi to nagodbo na vse vrzeli, če tudi na veliko škodo naroda hrvatskega.

Če govori zastopnik Crnković prav zaničljivo o hrvatskem pravu na javnem mestu, kakor se je zgodilo letos v delegacijah, odobrujejo to naši Mažaroni, če tudi jim ni prav pri duši, kajti pohvalili radi te ekpektoracije vendar niso dotičnega govornika, ki se je brez njihovega znanja zaletel v hrvatsko pravo bolj iz mržnje naproti današnji opoziciji, nego morda iz osebnega prepričanja. Saj se je ravno g. Crnković pred dvema letoma prigodom gospodarske izložbe pred Dalmatinci izjavil, da je zavzet za zedinjenje Dalmacije s Hrvatsko, ker poslednja kraljevina pripada k Hrvatski na temelju hrvatskega prava, katero je celó v nagodbi od leta 1868 priznано in od kralja potrjeno. Zdaj pa se ta glasoviti (!) politik izjavlja proti svojim prejšnjim trditvam.

Če taki prevrtljivci upravljajo z osodo narodov, potem si moremo misliti, kam smo zabredli v političnem pogledu. In za take ljudi naši vladni listi ne najdejo graje, če tudi so v prvem redu zvani, da branijo pravo svojega naroda. Iz molčanja vladnih listov o tej zadevi moremo sicer sklepati, da donkvišotski govor tega hrvatskega poslanca ni bil po volji celó našim vladnim krogom, saj je zanikal ž njim celó jeden del glasovite nagodbe. Ali molčati se mora o tem, ker je ta govornik slep privrženec današnjega sistema in ugleden član narodne stranke, katera mora estati solidarna, da je ne izpodrine opozicija. Na opozicijo pa je treba nepre-

nehoma paziti ter vsak njen čin osmešiti, če je le mogoče.

Vladni listi so v tem pogledu že tako globoko zabredli, da je njihovo pisanje večkrat že kar gnusno. Mora se priznati, da obe opozicijski stranki niste bili čisti načinu njihovega pisanja, da je bilo med njima le preveč grdega psovanja in premalo spoštovanja osebnega do uglednih predstavnikov na obeh straneh. Zdaj je to prenehalo in piše se vsaj deloma dostojno, če tudi še ne vselej s pravim taktom.

Vladni listi pa zdaj pri vsaki priložnosti, kjer govore o zedinjeni opoziciji, navajajo poprejšnje medsebojne prepire med „Obzoraši“ in „Starčevićanci“, samo da jih na ta način pred svetom osmešijo. In kako zaničljivo so pisali isti vladni listi o sestanku škofa Strossmayrja in dr. Starčevića v krapinskih toplicah, kjer sta se oba veljaka spravila na korist domovine. Vladnim listom ni nikakor po volji, da je škof Strossmayr prvi ponudil spravo ter prišel k dr. Starčeviću. S tem je djakovski škof po mnenju vladnih listov pokazal oslabelega duha in da je zgubil vsako važnost v političnem pogledu. To pa gotovo ni istina. Vsi današnji vladni političarji so pravi pritlikovci po duhu naproti velikemu škofu, a v politiko pa se isti tudi ni mešal že dolgo časa ter ni odločeval pri nobeni stranki s svojim vplivom.

Da se je pa v političnem pogledu spravil z dr. Starčevićem tudi škof Strossmayr, je dogodjaj velikega pomena, pa če ga še tako omalovažujejo vladinovec. Nedvojbeno je, da ste se na ta način zedinili dve ideji, namreč Starčevićeva ideja o političnem in Strossmayrjeva o dušnem edinstvu naroda hrvatskega. In ravno v tem edinstvu obstoji moč zedinjene opozicije, proti kateri se protivniki hrvatskega naroda ustavljajo brez vspeha.

Res croaticae.

S Hrvatskega.

(Dalje.)

Mažaronstvo nam tudi nalaga davke, katerih ni več mogoče odrajtovati. Naši davki so že dvakrat preveliki. Naj kmet kaj pridela ali ne, naj mu nesreča kakor: toča, moča, suša itd. uniči vse poljske pridelke; naj mu filoksera pokonča vinograde do zadnje trte; on mora plačati ves davek do poslednjega vinarja. Madjaronski liberalci se ne ozirajo na te nesreče, še manj na kmetiškega trpina. Ako on o določenem času ne plača, mu prodajo brez pardona živino, pohišje in celó obleko. Strašan je prizor, ko ženejo iz vasi celo tropo živine in kožene in možje gorko jočejo; a to ne gané nečloveških mažaronov. In kam gre ta trinoško izvit denar? Večinoma v Budimpešto. In kako se tam ž njim ravna! Naš mož g. Bartolović je le od daleč — skozi zrcalo — videl, kako Mažari gospodarijo z našim denarjem. Zato so ga nemudoma penzionirali in s tem popravili vnebovpijoče krivice!

pisem — posebej tožiti. Sam se je pa smejal v pest, zakaj dobil je za taisti denar dve pravdi. S tem je postala kupčija bolj po ceni.

In kakor skušnja učí, se posrečijo včasih največje neumnosti.

Baron je modroval tako: Stari odvetniki niso dosti prida, ti so samo za kratke pravde. Za dolge pravde treba mladih ljudi. Slavni odvetniki tudi niso za nič, zakaj ti živjajo svoj ugled, in prav zato se ne vsodijo nikdar napraviti kake neumnosti, dočim včasih tudi kaka neumnost mnogo koristi pravdi.

Izbral si je torej mladega, neslavnega odvetnika, dr. Mihaela Garaba, kateremu je izročil pravdo Burecky.

Dr. Mihael Garaba je napel vse svoje moči, vglobil se v grozoviti položaj, poizvedoval in se posvetoval, letal okrog, dvoril gospám dotičnih sodnikov, in nekega lepega dne je dobil pravdo — stoletno pravdo Burecky.

„To vam je vražji ptič!“ kričal je baron, poskakujé od veselja. Iz tega moram vstvariti imenitnega moža!

Najprej je sedel v voz, da se popelje v mesto, kjer stauujejo ubogi plemiči Burecky, da vidi, kako bodo padali v omedlevico, ko zvedó to novico. Tega vžitka si ni hotel kratiti.

Ko se je vrnil, priredil je velik banket na čast genijalnemu odvetniku in svoji palači.

Ko je ta prišel, objel in poljubil ga je baron, potem pa je moral stopiti na tribuno, katero je dal baron postaviti v ta namen, da predava o pravdi Burecky do zadnjega stadija.

Slavnost je bila sijajna, šampanjec dober, jedila famozna, mladega odvetnika pa, so splošno občudovali in zavidali.

Tembolj pa je osupnil baron drugi dan, ko je prejel od odvetnika (kateri je prejel svojo nagrado že pred več tedni) nastopni ekspenzal:

Prišel k banketu	40 gld.	—	kr.
pomazal salonsko opravo	5	—	—
resumé pravde Burecky	200	—	—
osebno predavanje	50	—	—
izvošček tja in nazaj	4	—	—
darila	3	—	10
Skupaj	302 gld.	10	kr.

To je mastno! mislil si je baron. Njemu na čast priredim soaréjo, delam reklamo zanj, on pa si dá svoj prihod in mojo reklamo plačati. Že dobro! . . .

Nato vzame iz portfelja 302 gld. in mu jih pošlje.

„Pozdravite mi gospoda odvetnika!“

Ko je gospod Mihael Garaba denar prejel, prebledel je od strahu.

Zakaj hotel je prav za prav baronu le veselje napraviti v zahvalo za včerašnjo slavnost, misleč,

Kar ga pa ostane doma, služi v propagacijo gnusnega mažarizma. Z njim se plačujejo Mažari, mažaroni in njih nemoralni kimovci. In kako mastno se plačujejo vse izdajice Boga in Hrvatov! Jeden sam dobi na leto 40.000 gld. Narod pa ne dobi niti najmanjše podpore, pa naj bi tudi poginil.

Zaradi tolikih davkov nas je spravil mažarizem v ogromne dolgove. Pri večini kmetov je več dolgov, kakor je vse vredno.

Zato vlada pri nas revščina, da se Bogu usmili. Res je naša zemlja rodovitna; bilo je do zdaj mnogo dobrega vina, pa pri vsem tem je pomanjkanje vsak dan večje, revščina vedno bolj občutljiva in to zaradi neznosnih davkov in velikih dolgov. Ni mogoče popisati, kolika beda vlada med narodom, koliko se pri nas gladuje, in ni ga pri nas moža, ne v Budimpešti, ne v deželi med mažaroni, kateri bi imel zanj besedo, katerega bi zanj srce bilo! Ni ga moža med temi državnimi niti deželnimi poslanci, kateri bi šel med narod in se prepričal o njegovi bedi! Narod nima kaj jesti, nima kaj obleči, nima si čim zakuriti, a gospoda mažaronska je in pije, obiluje, da je groza! Tisočaki in tisočaki grede za razkošje, nasladnost, a narod nima še gorke vode; tuji živé pri nas grofovsko, narod pa nima še krompirja v oblicah! In pri tem ga še odirajo in molzejo lastni neverni bilježniki, lečniki in činovniki. Ko človek to vse vidi in vé, mora pač klicati: „O dobri Bog! izvedi mili naš rod iz mažaronskega izesa! Ni jih, ki bi kaj storili za dragi narod hrvaški. Zgodovina nam priča, da niti jeden narod ni imel toliko izdajalcev, kakor naš.“

Tako daleč nas je spravilo mažaronstvo. Pa ono hoče še uničiti našo narodnost! Res je sicer, da je dobil naš mili, lepi jezik popolno veljavo v javnosti in v vseh uradih. Ali kako se kaže, bode marsikje kmalu izpodrinjen; zakaj ne le ob periferiji, temveč tudi v središču Hrvatske se širi in šepiri mažarski jezik in mnogi v kraljevini naši si štejejo v čast, da so mažaroni. Celó naš nežni spol se mora učiti tega jezika! Tako daleč smo prišli, da se drzne v Zagrebu krvni Hrvat vprašati poštenega kmeta: „Je li sramota biti mažaron?“ Tako daleč smo, da se zahteva od našega bodočega nadškofa znanje mažarskega jezika! Da, tako daleč smo, da grobokopom, tiranom 19. stoletja, hujšim od sirakuškega Dioniza, pojejo grdi izdajalci vere in naroda: „Tebe mi ljubimo, dika naša“; da jim prepevajo pesem, katero smo mi peli juaku Jelačiću, in katero pojemo svojemu preblagemu očetu Strossmayerju, kateri nam je napravil vseučilišče, akademijo znanosti in galerijo prekrasnih dragocenih slik!

S pomočjo premnogih „izdajic“ nas je zadušil mažarski liberalizem. Pomagali so mu pa tudi: naše plemstvo, potomei Abrahamovi, krivoverci, posebno še razkolniki ali pravoslavni; vsi pa zaradi velicega dobička.

da mu baron ravnodušno odgovori: „Iz tega bo pravda, mladi moj prijatelj!“

Ta premena ni bila naravna. Stvar pa tudi ni ostala taka, zakaj še tisti dan prinese služabnik baronov strašansko dolg račun, v katerem so se zaračunila odvetniku vsa včerašnja jedila, pijače, smodke in izgorele sveče. Summa-summarum 500 gld.

Garaba je segel v žep in plačal 500 gld.

„Náte, Fric, pa pozdravite mi častitega gospoda!“

Ta premena je zopet prestrašila barona.

„Doktor je vražji ptič, da plača. To ima nekaj pomeniti!“

Tako je tudi bilo, zakaj nekega dne dobí baron poziv od policije.

„Neka važna aféra,“ pravi policijski šef. „Vi nimate pravice točnje!“

„Kako pravite?“ zakriči razžaljani baron.

Policijski šef vzame akte v roke in pokaže baronu račun, kateri je poslal odvetniku.

„In to? Vi ste prodajali jedila in pijače in ste zasačeni.“

„Dobro,“ pravi baron, „jaz plačam vse, ali tega navihanca, odvetnika, imenoval bom za — oskrbnika svojega imetja. Koliko znaša kazen?“

Tako se je končala slavna pravda Burecky in — pravdarska strast barona Balaesya.

Svetovnoznano in slavno je bilo nekdaš naše plemstvo! Komu niso snani verni in junaški Frankopani in Zrinski? Vsa zgodovina jim poje slavo. Sedanje plemstvo je pa zatajilo Boga in narod; propalo je gmotno in moralno; postali so pravi pravcati neplemenitniki. In zdaj hočejo razkošno živeti s tem, da so se pomažarili. Posebno eden bi rad dobil 200.000 gl., da bi z njimi pokrtil svoje dolgove. Karikatura mu je ta znesek obljubila, zato dela zanju na vse kriplice.

Drugi faktor, ki pomaga mažaronstvu, so židje. Zato pa imajo popolnoma prosto roko. In kako so vsi obogateli! Kako so poplavili celo našo kraljevino! Kupčija in trgovina je v njihovih gorah. Ves monopol je njihov. Odirajo neusmiljeno, ponarejajo živila. Samo v Zagrebu naredé več vina, kakor ga zraste na trti v vsej Hrvatski. In na vse to molé mažaroni edino zato, ker židje njim kimajo in zanje glasujejo v naš propad!

Dobro pomoč dobiva mažaronstvo tudi od krivovercev. Zato jim pusti širiti njih strup ne le po mestih, temveč tudi po trgih in vaseh. Smejo počenjati vse v največjo škodo časno in večno katoliškega hrvatskega naroda; da le glasujejo za mažarone, legalizujejo se njih največje krivice in nečloveška djanja.

Najstrastniši pomagači mažaronstvu so pa razkolkniki ali pravoslavni. Oni so vedno kimali našim nasprotnikom. Prej so nas izdajali Turkom, sedaj nas izdajajo mažarizmu. Oni so bili mnogokrat krivi, da je tekla kri naših očetov in tudi zdaj so mnogo krivi, da rod naš robuje mažarizmu. Po krvi so sicer naši bratje, a drugače najhujši nasprotniki. Ljudstvo njih je zapuščeno, nevedno, tatinsko itd., a mesto da bi ga učili, fanatazirajo je za srbstvo. To je njihov bog, njihova vera, njih cerkev, njih domovina, kratko: njih vse. (Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. julija.

Mladočehi. Čitatelji se še spominjajo, da je lani dr. Gregr po shodih priporočal, da bi Čehi ne kupovali avstrijskega tobaka, dokler se jim ne prizna njih državno pravo. Mi smo že tedaj pojasnili vso smešnost tacih nasvetov, o katerih niti tisti, ki jih predlaga, ne more misliti, da bi se izvršili. Sedaj je na nekem shodu prišel dr. Gregr z novimi takimi nasveti. Na nekem shodu je priporočal, da ne bi kupovali od čeških veleposestnikov poljskih pridelkov in celó češki delavci pri njih ne delali, dokler veleposestniki ne bodo podpirali mladočeške politike. Niti prvi niti drugi teh nasvetov ni izvršljiv. Saj je že predobro znano, kako malo vspeha je imela agitacija proti ogerski moki. Češki mokarji so jo kupovali kakor poprej, samo da so jo prodajali za dunajsko. Da bi pa češki delavci delati ne hoteli na veleposestvih, je pa še manj pričakovati. Delavci pač strajkajo zaradi socijalnih stvari, ali da bi pa začeli iz čisto političnih ozirov strajk, tega pa še misliti ni. Razmere so danes pretežavne. Vsaj so češki delavci prisiljeni, dela iskati še v nemških tovarnah, kjer se večkrat od njih zahteva naravnost, da zatajé svojo narodnost. Ko bi bili Mladočehi resni politiki, bi tacih sredstev ne priporočali, ker vedó, da se ne dajo vresničiti, ali njim ni za drugega, da z donečimi trazami begajo prebivalstvo. Sicer je pa znano, da se mladočeški vodje sami ne drže strogo tacih načel. Ni dolgo tega, ko je najprva mladočeška tiskarna v Pragi ponujala raznim nemškim trgovcem svoje tiskovine. Drugi ljudje naj bi potrgali vsake, tudi gospodarske zveze z Nemci in veleposestniki, sami politični vodje bi lepo z njimi trgovali in delali dobičke. Sicer je tudi znano, da je dr. Julij Gregr, ko so bili nemški tiskarji v Pragi v neki zadregi zaradi delavcev, bil prvi tisti češki posestnik tiskarne, ki je nemškim tiskarnam pritekel na pomoč, če tudi se to ne vjema prav z načeli, katere Mladočehi priporočajo na shodih.

Češko vprašanje. Najstariši slovenski dnevnik nam je obital, da se v češkem vprašanju popolnoma vjemamo z „N. Fr. Pr.“. Pri tem je pa seveda marsikaj prezrl. Mi češkega vprašanja ne omejujemo samo na Češko, temveč ga raztegujemo tudi na Moravsko in Slezijsko. Večkrat smo zagovarjali narodno enakopravnost na Moravskem in Sleškem, „Neue Freie Presse“ pa tega še ni nikoli storila. Mi smo zagovarjali razdelitev okrajev po narodnostih tudi na Moravskem in v Slezijski, „N. Fr. Pr.“ je pa temu

vedno ugovarjala. To so gotovo tako važne stvari, da bi jih „Slovenski Narod“ ne bil smel prezreti, ako hoče veljati za resnicoljuben list. Pa tudi gledé trutnovske novele se naše stališče nekoliko loči od stališča „N. Fr. Pr.“. Poslednja je vedno naglašala, da vlada kar osnuje trutnovsko okrožno sodišče, ne da bi še vprašala deželni zbor češki. In ko je prišla vlada z namero, da se dotični zakon spremeni, „N. Fr. Pr.“ ni nič s posebnim veseljem te novice pozdravila, ker se z njo po njenem mnenju stvar le še zavleče. Pozneje se je pa seveda s tem sprizajnila, ko je videla, da vlada drugače ne ustreže levičarskim željam. Mi smo pa v svojem listu se že opetovano izrekli proti temu, da bi se po neustavnem potu osnovalo trutnovsko okrožno sodišče, kakor to levičarji želé. Po vsem tem je torej jasno, da je popolnoma neosnovana trditve „Slovenskega Naroda“, da se mi v češkem vprašanju vjemamo z „N. Fr. Pr.“, kakor so navadno neosnovane trditve tega lista, ki hoče o vsem najbolje vedeti in ima posebno dopadajenje na tam, da komu očita abotnost in nevednost, ali pa perfidnost. Vprašati moramo, ali ni perfidno, če se stvari tako zavijajo, kakor je to storil „Narod“, pišoč proti nam? Sicer se pa ne zmenimo dosti za njegova zavijanja, ker vémo, da ga vodi le sovraštvo proti klerikalcem.

Trutnovska novela in levičarji. Mi ne bomo tukaj dajali ravno navodov našim poslancem, kako naj glasujejo o tej stvari, ker se zanašamo, da pravo pogodé, dobro poznajoč politični položaj. Od več strani se naglašá, da je pri tem le na to gledati, kak vpliv bi imela stvar na levico, ko bi se predloga vsprejela ali pa zavrgla. Nekateri mislijo, da bi se levica razcepila, ako pade trutnovska predloga, in bi potem zgubila mnogo vpliva, ali bi pa bila prisiljena, iti v opozicijo. Mi radi priznavamo, da je na tem nekaj resnice. Nemški nacionaleci na Češkem že sedaj jako neradi hodijo za Plenerjem in bi se potem najbrž odločili. Pomisliti je pa na drugi strani, da se ta razpor, ki se prikazuje na Češkem, tudi ne bo prepričal, če se osnuje trutnovsko okrožno sodišče, stvar se utegne k večjemu le malo zavleči. Ta razpor ima svoje korenine v narodnogospodarski politiki in njegov vzrok ostane, ako se tudi v Trutnovu okrožno sodišče osnuje. Nemški nacionaleci ne marajo za praško nemško vodstvo, ker imajo pri njem glavno besedo židje, kateri po mnenju nemških nacionalcev niti pravi Nemci niso. Poleg tega je to preudariti, da večina levičarjev ni iz češke kraljevine, za te pa trutnovska novela nima pravega pomena in je zatorej precej dvomljivo, če bi poraz Nemcev v tem vprašanju zares tako pretresel levico. Mogoče je, da bi le malo poslancev iz levičarskega kluba prestopilo v Steinwenderjev klub. Levica bi bila potem še bolj jedina, kar bi le povečšavalo njen vpliv. Pa še nekaj drugega pride pri tem v poštev. Vlada potrebuje levičarje za večino. Kdo vé, če bi jim v kakem drugem oziru ne dovolila česa, kar bi Slovanom bilo v škodo. Iz povedanega je vidno, da tisti nimajo prav, ki trdijo, da se stvar mora presojati le z jednega stališča. Premisliti jo je treba iz več strani, ker le tako je mogoče pravo zadeti. Zaradi tega smo pa mi zadnji čas smatrali za svojo dolžnost, povedati svoje mnenje o tej stvari.

Bolgarija. Nasprotniki Bolgarije porabijo vsako priliko, da zabavljajo proti bolgarski vladi. Posebno se nekateri izpodtikajo nad tem, da se je s premembo ustave pomanjšalo število poslancev, podaljšala sebranju legislativna doba in dovolilo vladi, da sme z dovoljenjem kneževim nekaj vzeti na posodo tudi brez dovoljenja sebranja v najhujših slučajih, ako se sebranje sklicati ne more. Te premembe niso tako strašne. Sedaj bode prišel na vsacih 20.000 prebivalcev jeden poslanec. To je pač zadosti, če pomislimo, da pride n. pr. v Nemčiji jeden poslanec še-le na 100.000 prebivalcev. Tudi nima Bolgarija toliko inteligence, da bi bilo na izbiro za poslanstvo sposobnih mož. Volilna doba petih let ni predolga. Sploh parlamenti z daljšo volilno dobo vspešneje delujejo in tudi pogoste volitve preveč vznemirjajo prebivalstvo. V Angliji, kjer ima parlamentarizem največ veljave, imajo volilno dobo sedmih let. Tega res nima nobena ustava, da bi brez dovoljenja parlamenta se jemalo posojilo, ali faktično se pa take stvari često dogajajo. V bistvu pa prekoračenje budžeta v mnogih državah ni nič drugega. Parlament seveda pozneje potrdi prekoračenje, kakor bode tudi v Bolgariji potrdil posojilo. Stvar se boče v Bolgariji le nekoliko bolj ustavno vršila, nego drugod. Naj-

čudneje je pa, da se nad to določbo izpodtikajo listi, ki so vsi navdušeni za sedanje ruske razmere. V Rusiji vendar lahko vlada s carjevim dovoljenjem naredi dolga, kolikor hoče in jej ni nič treba vprašati zastopnikov naroda. Rusoljubi, da so dosledni, bi morali še veselji biti, da se tako Bolgarija nekoliko približa ruskim razmeram.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 4. julija.

(Osebné vesti.) Kranjski deželni predsednik baron Hein je imenoval vladnega koncipista g. O. Detelo za provizoričnega okrajnega komisarja in konceptnega praktikanta grofa Chorinskega za vladnega koncipista. — Danes je bil v Gradcu na vseučilišču za doktorja zdravilstva promoviran gosp. Ivan Eržen, naš rojak iz Bitnja pri Kranju.

(Kanončno vmeščen) je bil danes č. g. Janez Možina na župnijo Rovte nad Logatcem.

(Na šoli „Glasbene Matice“) (Knežji dvorec II. nadstropje) se bodo vršili javni izpiti gojencev dne 6., 7. in 8. julija popoldne od 1/2 6. ure naprej. K tem izpitom vabi vse člane in prijatelje „Glasbene Matice“ odbor.

(Dolenjska železnica.) Tunel pod Sv. Anu prevrtali so v sredo popoldne ob 5. uri. Delavci so dobili nekaj poboljška. Dolg je 452,5 metrov.

(Ogenj, ogenj in zopet ogenj.) Iz Trebnjega se nam poroča: V petek po polnoči ali prav za prav v soboto zjutraj zbudila nas je trobenta gasilcev: gorela je v Štefanu hiša in dva bleva, drugo so rešili. V nedeljo zjutraj ob istem času gorela sta v Ponikvah dva kozoleca polna krme. Nekateri so v šali in po pregovoru, da v tretje rado gre, nekateri pa v resnem strahu govorili, da tretjo noč bo zopet ogenj. In res, tudi tretjo noč zagledal je nočni čuvaj, ki smo si ga pred kratkim omislili, zopet ogenj. Sodili so, da je v Dečji vasi, ali kmalu smo se prepričali, da mora biti onostran Sv. Ane. Gasilci so bili že napregli, ali nekaj zaradi daljave, nekaj zaradi strahu, da se med tem doma ne bi kaj zgodilo, ostali so doma. Bati pa se je po pravici. Zvedeli smo potem, da je gorelo v Mirni peči. Ob istem času gorelo je, kakor pripovedujejo pri nas ljudje, vračajoči se iz sejma v Novem Mestu, še na treh družih krajih mirnopoške fare. Imeli smo pa tudi že prej dva ognja, na Kamnempotoku je pogorelo dvema gospodarjema vse, na Ponikvah jednemu gospodarju poslopje. Na Ponikvah pričakujejo še ognja. Zažgano je bilo najbrže v vseh slučajih navlaš. Toliko za danes!

(Od Zreč pri Konjicah.) Sklep škofjega obiskovanja dekanata konjiškega vršil se je v Zrečah v soboto dne 1. t. m. Premil. naš knez in škof dr. Miha Napotnik prebili so srečno vse težkoče tega apostol. poslovanja. Na Prihovi že začelo jim je vreme nagajati. V Čadramu so se vsled vlažnosti jako nahladili, a vendar na nobeni fari niso opustili svojih navdušenih in nadasušjočih nagovorov. Povsodi bili so najspodobneje vsprejeti od prebivalcev trškega kakor kmečkega stanu. V Konjicah priredila je med splošno razsvetlavo lepega trga požarna straža bakljado z godbo. Pevsko društvo zapelo je na dvorišču nadžupnišča par mičnih pesmic. Prem. knez in škof spremljani od čast. duhovščine g. župana dr. Ledererja in bakljašev ogledali so si razsvitljene in okrašene hiše. Pri veliki pontifikalni sv. maši streglo jim je 24 mašnikov — orglal je stolni kapelnik mariborski č. g. Hudovernik, pel je moški zbor Singerbergerjevo Missa brevis — vse izborno. V petek obiskali so knez in škof sv. Anu, kjer so se bridko razsolzili na grobu svoje raj. matere. Blagoslovili so med nagovorom novo „križevsko kapelo“ nasproti kolodvoru. V soboto na večer odpeljali so se s posebnim vlakom nazaj v Maribor. Slovo na kolodvoru v Konjicah kakor poslednjič v Poljčanah, naj še Bog nam ohrani našega premil. knezoškofa mnogo let.

(Umrli je), kakor se nam poroča iz Dobrove, 2. t. m. bogoslovec I. leta g. J. Boštič, ki je pred par dnevi prišel na Dobrovo. Pogreb je bil v torek popoldne ob 5. uri. N. v. m. p.!

(Ogenj.) Z Dolenjskega: V Mirni peči je nocojšnjo noč (3. t. m.) pogorelo Jožetu Bartlju vse pohištvo, hiša, šupa, pód, kozole, hlev za živino in prešče, tudi konji, živina in prešči, in vrh tega je zgorel hišni gospodar. — Ravno to noč je pogorel v Hmelčiču kozolec z ječmenom, v Globočjem dolu je pri dveh gospodarjih začelo goreti, pa so ob pravem času še pogasili, in v gori je zgorel

bram s posodo in vinom. Zares hudi časi za nas Dolenjce!

(Vročina) na Goriškem je neznosna. Skrčilo in omejila je šolski pouk. Take vročine konec junija in začetek julija nismo navajeni.

(Koncert) priredili so malosemeniščani v nedeljo s petjem in sviranjem. Vrli malosemeniščani urijo se v glasbi in petju prav pridno. Napredek je znaten. Čast in hvala gre prečastitemu vodstvu, g. učitelju in dijakom. Ziveli.

(Nagla smrt v kopalnišću.) Jožef Lokar, 17-letni dijak 4. realke v Gorici, razhladiti se je hotel v kopeli. Nezavestnega izvlekli so ga iz banje. Odnesli so ga takoj k zdravniku, ki je izrekel, da je mrtev.

Telegrami.

Berolin, 4. julija. Kakor poročajo jutranji listi, se je cesar brzojavno zahvalil finančnemu ministru Miquelu povodom večeraj dovršene davčne preosnove. „Nationalzeitung“ je izvedela, da je cesar finančnemu ministru podelil veliki križ reda rudečega orla s krono.

Berolin, 4. julija. Jutranjim listom poroča se iz Peterburga, da je osobni parnik „Alfonz“ zgorel blizu Romanova na Volgi, ker se mu je razletel parni kotel. 25 potnikov je mrtvih.

Berolin, 4. julija. Cesar je otvoril državni zbor. Prestolni govor naglašja, da so odnošaji z inozemstvom povsem prijateljski, nobena stvar jih ne moti. Potem se pa utemeljuje potreba obnovljene predloge in izreka želja, da so kmalu reši vojaški zakon, pri čemer se bode oziralo, kolika je moč na izražene želje. Prestolni govor napoveduje, da se zakon o pokritju predloži še le v zimskem zasedanju. Osnova se bode po načelu, da se varuje osebna plačilna zmožnost in pa davčna moč. Končuje s tem, da se naglašja, kako se je Nemčija politički in gospodarski povzdignila, ker se je zjediniła in da more varovati, kar je pridobila le, če je močna. Močna Nemčija je dobro poročstvo za evropski mir.

Sofja, 3. julija. Generalni inspektor Nikolajev in podpolkovnik Tantilov sta pri poslednjem vsprejemu demonstrativno odšla iz kneževе palače, ker sta se smatrala za ponižana po mestih, ki sta se jima odkazali. Knez je oba kaznoval z 48urnim hišnim zaporom in ju odpustil iz službe.

Pariz, 3. julija. Povodom dijaških demonstracij proti senatorju Bérengerju je bil večeraj boj mej policijo in demonstranti. Več dijakov je ranjenih. Jeden je vsled ran že umrl. Dijaštvo je jako vznemirjeno.

Pariz, 3. julija. V zbornici je interpeloval Milneraud o tem, da je policija surovo postopala proti dijakom in zahteval je, da se odslovi policijski prefekt. Ministerski predsednik je obljubil, da se poizvedó in kaznujejo krivci. Potem se je prešlo na dnevni red.

Pariz, 4. julija. Demonstranti so preobrnili večeraj stražnice pred senatom in pobili okna palače pravosodnega ministerstva, iztrgali so zastavo s policijske prefektore, prevrnili so kioske in svetilnice na trgu Saint Michel, ranili več policistov. Izgredi so trajali do dveh po noči. Ranjenih je kacic dvesto, zaprli so jih okoli dvajset. Da bi odstopil policijski prefekt Loze, baje ni resnično.

Umrli so:

1. julija. Štefan Miklič, delavčev sin, 6¹/₂ leta, Hradeckega vas 9, davica. — Hugo Zeschko, dijak, 15 let, Selenburgove ulice 6, škrlatica.

2. julija. Uušula Struss, zasebnica, 88 let, Lingarjeve ulice 7, ostarelost.

3. julija. Marija Koman, gostija, 83 let, Illovca štev. 15, ostarelost.

V bolnišnici:

30. junija Katarina Zavašnik, gostija, 52 let, carcinoma uteri.

Tujci.

2. julija.

Pri **Maliču:** Goldsteiner s soprogo, Eisler, Schwank, Essinger, Hanseli, Schwarz, Wiener, Ssepp pl. Nötsch z Dunaja. — Baron de Traux, Meynieur z Reke. — Winkowitseh, Elsner, Felle, Erhard iz Grada. — Raab, Schütz iz Trsta. — Christofidis iz Zadra. — Napoleon, grof Strassoldo iz Gorice. — Lah, Perušek iz Lazov. — Pattay iz Pazna. — Rehar s soprogo iz Polb. Grada.

Pri **Stonu:** Weinberger, Thiesman, Klutz, Walter, z Dunaja. — Polak, Maly iz Tržiča. — Scharb s Štajerskega. — Manigodič iz Novega Sada. — Škufca iz Blagovice. — Počučnik s soprogo iz Kranja. — Stern s soprogo in Orenstein iz Zagreba. — Druškovič iz Idrije. — Albrecht iz St. Vids. — Jablonsky z družino, Mosettig iz Trsta. — Pollak s Koroskega. — Mulavec iz Planine. — Prašnikar iz Ljubljane. — Rumprecht s Krakega.

Pri **Južnem kolodvoru:** Josimović iz Šubaca. — Povše iz Mokronoga. — Gorec iz Istre. — Wittmann iz Ljubljane.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiju			
7. u. xjut.	736.7	21.0	sl. svzh.	jasno		
8. u. pop.	734.5	29.0	sl. jzpad	del. oblak.	0.00	
9. u. zveč.	736.6	17.6	brevz.	jasno		

Srednja temperatura 22.5°, za 3.5° nad normalom.

Stanje avstro-ogerske banke

dné 30. junija 1893.

(Brzojavno poročilo.)

Bankoveev v prometu	
Bankoveev	gld. 469,227,000 (+16,071,000)
Kovinski zaklad	" 291,034,000 (+ 451,000)
Listnica	" 192,978,000 (+15,732,000)
Lombard	" 24,017,000 (+ 2,577,000)
Davka prosta bančna	
rezerva	gld. 24,903,000 (—15,632,000)
Državnih bankoveev je	
v prometu	gld. 312,536,000 (+ 231,000)

Zahvala.

Pevskega društva „Ljubljane“ udano podpisani odbor izreka vsem, ki so kakor si koli bodi pripomogli, da se je veselica na g. Ferlinčevem vrtu dné 1. t. m. v vsakem oziru tako izvrstno obnesla, svojo najiskrenejšo zahvalo, osobito pa p. n. dostojanstvenikom, ki so s svojim obiskom počastili veselico, č. nabiralkam, darovalkam in darovalcem mnogobrojnih, krasnih in dragocenih dobikov in denarnih darov, č. prodajalkam srečk, vrlému gosp. Ferlinču za brezplačno pripustitev kegljišča in vsem, ki so se v velikem številu odzvali podpisane odbora uljudnemu povabilu.

Odbor pevskega društva „Ljubljana“.

V Ljubljani, dné 3. julija 1893.

Službo išče

spreten orgljavec in vešč cerkovnik

skupno

in jo lahko takoj sprejme. — Več se poizve pri upravlštvu tega lista. 330 (2—1)

Razglas.

Krajni šolski svet v Dobrempolju bode dné 31. malega srpana t. l. popoldan ob 1 uri dajal na javni dražbi

razširjenje tukajšnje tro- v štirirazredno ljudsko šolo.

Dražba se bode vršila na lici mesta, kupec mora 10% kavcije predložiti od cenjenega zneska. Dajalo se bode vsako delo posamezno na dražbi; ako pa prevzame kateri podjetnik vse delo ceneje skupaj, se bode njemu skupna izvršitev izročila. Vsa vožnja, blago in delo skupaj je cenjeno na 4612 gold. 58 kr.

Cenilni zapisnik in obris nove stavbe ležé v tukajšnji pisarni posameznemu na razpregled. Delo se bode vršilo spomladi leta 1894 in sicer:

1. za zidarsko delo	2162 gld. 56 kr.
2. za kamnoseško delo	54 " 82 "
3. za tesarsko delo	1255 " 97 "
4. za mizarško delo	249 " 17 "
5. za ključarsko delo	305 " 16 "
6. za špenglarsko delo	47 " 12 "
7. za steklarsko delo	38 " 22 "
8. za štriharsko delo	57 " 08 "
9. za šolsko upravo	442 " 48 "
skupaj	4612 gld. 58 kr.

Krajni šolski svet v Dobrempolju,

dné 2. malega srpana 1893.

I. Šteh,
predsednik.

Dunajska borza.

Dné 4. julija.

Papirna renta 5%, 16% davka	97 gld. 70 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	97 " 50 "
Zlata renta 4%, davka prosta	117 " 95 "
4% avstrijska kronina renta, 230 kron	96 " 95 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	984 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	336 " 75 "
London, 10 funtov strl.	123 " 75 "
Napoleonodor (20 fr.)	9 " 83 "
Cesarski cekini	5 " 86 "
Nemških mark 100	60 " 67 1/2 "

Dné 3. julija.

Ogerska zlata renta 4%	115 gld. 25 kr.
Ogerska kronina renta 4%, 200 kron	94 " 50 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	147 " — "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	164 " — "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	193 " 50 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	98 " 80 "
Zastavna pisma	— " — "
Kreditne srečke, 100 gld.	196 " — "
St. Genois srečke, 40 gld.	67 " 50 "

4% srečke dunajske parobrodne družbe	— gld. — kr.
Avstr. rudečega križa srečke, 10 gld.	18 " 50 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	23 " 30 "
Salmove srečke, 40 gld.	69 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	— " — "
Ljubljanske srečke	22 " 75 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	150 " — "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2875 " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	103 " 50 "
Papirnih rubeljev 100	130 " — "

Nakup in prodaja
vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.
Zavarovanje za zgube pri žrebanjih, pri izrebanju najmanjše dobitka.
Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba
„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila vseh gospodarskih in finančnih stvarih, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni svéti za dosege kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti
naloženih glavnih.